

Motion till riksdagen 2009/10:Ub543

av **Margareta Cederfelt (m)**

Nationell plan för stöd till dyslektiker

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att se över förutsättningarna för barn och ungdomar med dyslexi att erhålla adekvat stöd.

Motivering

För barn och ungdomar med dyslexi finns det på många skolor stöd och hjälpmedel. Dessvärre finns även en stor andel skolor som inte erbjuder detta stöd. Det finns exempel på barn som har fått kämpa i många år för att få rätt stöd som de enligt lagstiftning har rätt till.

Många lärare har dålig kunskap om dyslexi. Tyvärr är det inte ovanligt att elever kan vittna om hur denna okunskap tagit sig uttryck i form av att lärare anklagar elever för fusk när de använder de hjälpmedel som barn med dyslexi har rätt till, exempelvis rättstavningsprogram.

Skillnaden mellan bemötande av och synsätt på olika former av handikapp är stor. Kontrasten mellan hur man bemöter barn med en synskada och deras behov av glasögon, eller en hörselskadad med behov av hörapparat, å ena sidan, och, å andra sidan, skolelever med dyslexi, är stor.

Trots att kunskapen om dyslexi finns idag är det ett stort antal barn som får sin diagnos alldeles för sent. Det medför naturligtvis att barnen inte heller kan erhålla adekvata hjälpmedel. Konsekvensen av fördröjd utredning kan i värsta fall bli bristande kunskaper och eftersläpningar i skolgången.

För de ungdomar med dyslexi som lyckas genomgå utbildningsväsendet och studera på universitetet finns en god tillgång på hjälpmedel. Tillgången på hjälpmedel i grundskola och gymnasium däremot uppvisar ofta brister.

Dessbättre finns goda exempel på landsting som börjat tillämpa förskrivning av personliga hjälpmedel till barn och vuxna med dyslexi, exempelvis

Fel! Okänt namn på

Stockholm, Dalarna och Skåne. Ytterligare ett positivt tecken på utveckling är den framväxt av skoldatatek som sker runt om i Sverige.

Trots dessa insatser finns fortfarande ett stort behov av förbättringar för att barn och ungdomar med dyslexi ska få bättre förutsättningar att genomgå skolan utan att deras diagnos eller behov av hjälpmedel ifrågasätts.

För att förbättra situationen för barn och ungdomar med dyslexi bör samtliga landsting införa personlig förskrivning av hjälpmedel, skoldatatek och utbilda lärare samt skolledare inom grundutbildning men även kontinuerligt under lärarkarriären.

Ett steg i rätt riktning vore att utreda möjligheterna till att utveckla en nationell plan för att på så sätt öka förutsättningarna för barn och ungdomar med dyslexi att erhålla adekvat stöd i grundskola och gymnasium oavsett bostadsort.

Stockholm den 30 september 2009

Margareta Cederfelt (m)